

Het sprookje van de steen en de bloem

Ergens lang geleden, nog voordat jij geboren was, en ver van hier, rijdt een woeste ridder op zijn paard door een grimmig woud. De bomen staan hier zo dicht op elkaar dat het zonlicht de aarde niet bereikt. Daarom wordt dit woud ook wel het duistere woud genoemd. De ridder is gekleed in zijn zwarte harnas met grillige en puntige zilveren versieringen die dwars over de borst lopen. Hij vindt dit harnas mooi, want de versieringen kunnen zo uitbundig schitteren in het zonlicht. Het harnas maakt dat hij zich sterk en misschien wel onkwetsbaar voelt. Niemand weet hoe de woeste ridder er onder dat harnas uitziet en dat maakt hem in dit harnas gevaarlijk.

Plotseling ontwaart de woeste ridder tussen de rijen bomen een verdwaalde prinses. Ze is alleen en bang in het duistere woud. En omdat de ridder zich sterk en gevaarlijk voelt rijdt hij op haar af. Hij wil haar pijn doen. De prinses valt huilend op de grond en smeekt de ridder om op te houden. Maar de ridder toont geen genade. Hij stopt een steen in haar hand en fluistert in haar oor: "Deze steen zal je voor altijd bij je dragen en je doen herinneren aan dit verdriet." Zonder nog verder na te denken springt de woeste ridder op zijn zwaard en verdwijnt tussen de donkere bomen.

De prinses kijkt naar de steen in haar hand en voelt het verdriet in haar hart opwellen. Het is vreemd, maar ze kan niet naar de steen kijken zonder te moeten huilen.

Daarom staat ze snel op en probeert de steen weg te gooien. Ze wil er van af, maar de steen blijft plakken in haar hand. De prinses kijkt verbijsterd naar de steen op haar hand en schudt hard met haar hand heen en weer. Het helpt echter niet, de steen blijft plakken. Nu wanhopig wrijft ze met haar handpalm langs de stam van een boom net zolang totdat haar hand pijn doet, maar ook dat helpt niet. De prinses gilt en begint wanhopig te huilen. Het is maar goed dat op dat moment de boswachter zijn ronde doet en haar hoort. Hij brengt haar naar huis, waar ze getroost kan worden. In de dagen die volgen doet iedereen in het paleis zo goed mogelijk zijn best om de prinses te troosten. Zo krijgt ze thee van de lakei, knuffels van het schoothondje en wordt ze toegezongen door haar parkiet. En hoewel de tranen langzaam minder worden laat de steen, en daarmee haar verdriet, niet los. De koning komt langs om haar vriendelijk toe te spreken en de koningin schudt de kussens van haar prinsessen-bed nog eens extra lekker op, maar het verdriet blijft. Op een dag besluit de prinses dan ook dat het zo niet langer kan. Er moet een oplossing komen! Waar moet ze beginnen?

De prinses kijkt naar de steen en begint deze te bestuderen. Hoewel de tranen over haar wangen beginnen te lopen bij het onderzoeken houdt de prinses moedig vol en stopt zij niet. De prinses ontdekt dat de steen ovaal van vorm is en ruw aanvoelt. Hier en daar begint de steen echter gladder te worden door het wrijven met haar vingers. Verder is de steen geaderd, en als je heel goed kijkt is er zelfs een klein scheurtje zichtbaar. De prinses huilt inmiddels zo hard door het bestuderen van de steen dat de tranen van haar wangen op de steen en in het scheurtje druppelen. Wat de prinses niet weet, en ook niet kan zien, is dat in dat scheurtje zich een minuscuul zaadje bevindt.

Als de volgende ochtend de zon opkomt valt een zonnestraal door het raam op de hand van de prinses en als een wonder ontkiemt het zaadje. Het kleine sprietje dat groeit kriebelt in hand van de prinses. Het kriebelt zo erg dat ze er wakker van wordt. Verwonderd kijkt ze naar het kleine, groene sprietje dat uit het scheurtje steekt. Voor een kort moment denkt de prinses niet aan haar verdriet en ziet ze alleen het sprietje. Maar dan wellen de tranen weer op en kijkt ze snel de andere kant op. De dagen daarna wordt de prinses door het gekriebel steeds weer herinnerd aan dat wat er in haar hand groeit. Langzaam wordt het een vertrouwd gevoel, dat friscgroene sprietje in haar hand.

Het groeiende, groene sprietje begint bij de prinses te horen en de prinses voelt het dan ook onmiddellijk wanneer er iets veranderd is in haar hand. Ze opent langzaam haar hand en kijkt met grote ogen naar het knopje dat boven op het sprietje is verschenen. Ze kan het niet helpen, maar een warm

gevoel trekt door haar heen. Ze is nieuwsgierig: wat zal er uit dit knopje groeien? Nu kijkt ze steeds vaker naar dat groter wordende sprietje op haar hand, ook als dat betekent dat ze dan soms een traan moet laten omdat ze de steen ziet. Ze verlangt naar de dag dat het knopje een bloem zal worden.

Wanneer uit het knopje de eerste blaadjes zich onvouwen voelt de prinses zich voor het eerst in lange tijd gelukkig. Vol bewondering kijkt ze naar het kleine bloemetje; de vorm van het hartje is zo perfect, de nerfjes in de bloemblaadjes zijn zo fijn, en de kleur van het bloemetje is haar lievelingskleur. En de geur die het bloemetje verspreidt is fris en tegelijkertijd zoet. Het is allemaal zo prachtig, ze heeft er geen woorden voor! Elke dag bewondert ze de groei van het bloempje. En steeds vaker lukt het haar om zich blij te voelen, ondanks dat ze ook de steen ziet en het verdriet voelt.

De prinses zorgt elke dag goed voor het bloempje. Als niemand het hoort praat ze er zacht en vriendelijk tegen. De bloem wordt dan ook snel groter en sterker. En doordat de bloem steeds groter wordt lijkt het alsof de steen steeds kleiner wordt. Wat een geluk, het wordt steeds makkelijker om naar de bloem te kijken zonder de steen te zien. De prinses is dankbaar voor de bloem, hij is zo prachtig en geeft haar zoveel warmte. Stiekem is zij in haar hart veel van de bloem gaan houden. Wat een ongelooflijk wonder dat zo'n prachtige bloem uit een steen kan groeien!

En dan, als niemand het meer verwacht gebeurt er iets bijzonders. De bloem is zo groot en sterk gegroeid dat de wortels niet meer in het spleetje passen. Al langere tijd duwen ze met al hun kracht tegen de wanden van de steen. Juist als de prinses de bloem vertelt hoeveel zij van hem houdt, wil de bloem zich naar haar oprichten en duwt hij extra hard met zijn wortels tegen de wanden. De steen knapt en valt in twee stukken van haar hand op de grond. Daar ligt de prachtige bloem met zijn wortels los op de hand van de prinses. Tranen lopen over de wangen van de prinses, maar dit keer van geluk.

De prinses kijkt aandachtig naar de bloem en voelt liefde branden in haar hart. Op dat moment besluit ze dat de bloem het allermooiste plekje op aarde verdient dat er bestaat.

Gelukkig weet zij precies waar dat plekje is, daar hoeft ze echt niet lang over na te denken! Haar vingers trillen licht als zij de bloem teder oppakt en in het tuintje van haar hart plant. Even sluit ze haar ogen om van dit bijzondere moment te genieten. Nu zijn de prinses en de bloem voor altijd samen.

Lieverd, jij bent als die bloem, geboren uit een steen, maar vergroeid in mijn hart, waar je altijd geliefd zal zijn.

Auteur: © Elisa van Ee
Illustraties: © Anke Meijer